

DIUMENGE, 17 DE MAIG DE 2015 — 18:00 h
Cicle Coral Orfeó Català — Sala de Concerts

Concert núm. 13

Madrigals i *scherzi musicali* de Monteverdi

**Cor de Cambra del
Palau de la Música Catalana
Musi(aperta
Corrado Bolsi, concertino
Jordi Casas Bayer, director**

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

COR DE CAMBRA
PALAU DE LA MÚSICA
CATALANA
25 aniversari

Programa

**Cor de Cambra del
Palau de la Música Catalana
Musi(aperta
Corrado Bolsi, concertino
Jordi Casas Bayer, director**

I 35'

Simfonia

Sfogava con le stelle

Io mi son giovinetta

Che dar piu vi poss'io

Dolci miei sospiri

Ah, dolente partita!

Non piu guerra, pietate

Damigella tutta bella

Si, ch'io vorrei morire

Ecco mormorar l'onde

Questi vaghi concenteri

(Nerea de Miguel, soprano; Aniol Botines
i Eloi Llamas, tenors; Daniel Morales, baríton)

II 30'

O Rosetta

Ardo, avvampo

Dolcissimo usignolo

(Júlia Sesé i Míriam Garriga, sopranos)

Fugge il verno dei dolori

Hor ch'el ciel e la terra

(Josep Benet i Jordi González, tenors)

Così sol d'una chiara fonte viva

Giovinetta ritrosetta

Vago augelletto che cantando vai

(Míriam Garriga i Araceli Esquerra, sopranos;
Toni Gubau, contratenor; Josep Benet, tenor;
Germán de la Riva, baix)

Comentari

Monteverdi i la culminació del llenguatge madrigalesc

Des del punt de vista formal, el madrigal musical deriva de la forma poètica homònima, si bé els compositors de madrigals ampliaran amb el temps la tria dels textos a tota mena de formats poètics que s'adaptin a les seves necessitats expressives, tot convertint-lo en l'eix de la innovació musical de tot el segle XVI.

Des d'un punt de vista tècnic, el madrigal pren formes molt variades, ja sigui depenent de l'estructura poètica que prengui com a base o dels efectius vocals emprats. A l'edat d'or del madrigal, la textura més utilitzada és la de cinc veus, ja sigui amb dues veus de soprano (SSATB) o dues de tenor (SATTB).

Aquestes textures, i especialment la primera, són les predilectes de Claudio Monteverdi en els que foren els seus reculls més emblemàtics, el quart i cinquè llibres, pel que representen de fundacional de cara al nou llenguatge que acabaria desembocant, entre altres coses, en la invenció de l'òpera.

En aquests reculls, el compositor posa les bases de la nova expressivitat que permetrà el llenguatge monòdic tan característic de l'era barroca, alhora que explota les potencialitats expressives de la textura polifònica amb una bateria de figures retòriques destinades a reforçar el text cantat.

Entre aquestes figures retòriques destaquen la *Captio benevolentiae*, típica de l'oratori, que serveix de pòrtic musical, l'ús de diverses fórmules exclamàtores i les repeticions de text sobre harmonies fixes que potencien els versos més importants, així com el dibuix musical de determinades paraules amb l'ús de melismes (sobre *rido* en *Io mi son giovinetta*, o *aura* en *Ecco mormorar l'onde*, per exemple), o els canvis constants de textures vocals.

Alguns dels madrigals d'aquest programa són veritables monuments de la retòrica musical, com és el cas de *Hor che'l ciel e la terra e'l vento tace*, sobre un text de Petrarca, en què Monteverdi acumula la tensió de manera magistral per deixar-la anar després a petites dosis fins a l'explosió final.

Les peces extretes dels *Scherzi musicali* (1632) són un cas a part. Com el seu propi nom indica –*scherzo* significa broma–, es tracta de peces de caràcter popular, pensades com a lleuger divertiment al mateix nivell que els *balletti* venecians o les comèdies madrigalesques de Gastoldi o Banchieri.

Òscar Bonany i Capdeferro

Proper concert

DIUMENGE, 31.05.2015 — 19:30 h (PETIT PALAU)

Cantates per la Santíssima Trinitat Cor Madrigal

María Hinojosa, soprano; **Jordi Domènech**, contratenor; **Pablo Larraz**, tenor; **Josep-Ramon Olivé**, baix; **Cor Madrigal**; **Vespres d'Arnadí**; **Mireia Barrera**, directora.

Obres de J. S.Bach.

Textos i traduccions

Sfogava con le stelle

(Ottavio Rinuccini, 1562-1621)

*Sfogava con le stelle
un infermo d'amore
sotto notturno ciel il suo dolore.
E dicea fisso in loro:
«O imagini belle
de l'idol mio ch'adoro,
sì com'a me mostrate
mentre così splendete
la sua rara beltate,
così mostraste a lei
i vivi ardori miei:
la fareste col vostr'aureo semblante
pietosa sì come me fate amante».*

Desfogava amb els estels
un malalt d'amor
el seu dolor sota el cel nocturn;
i deia, mirant-los fixament:
“Oh, belles imatges
de l'ídol meu que adoro,
igual que em mostreu
mentre brilleu
la seva bellesa única,
mostreu-li així a ella
la meva ardent passió:
i amb el vostre daurat semblant feu-la
tan compassiva com a mi em feu amant”.

Io mi son giovinetta

(Giovanni Battista Guarini, 1538-1612)

*«Io mi son giovinetta,
e rido e canto alla stagion novella»,
cantava la mia dolce pastorella,
quando subitamente
a quel canto il cor mio
cantò, quasi augellin vago e ridente:
«Son giovinetto anch'io,
e rido e canto alla gentil e bella
primavera d'Amore
che ne' begli occhi tuoi fiorisce». Ed ella:
«Fuggi, se saggio sei –disse– l'ardore,
fuggi, ch'in questi rai
primavera per te non sarà mai».*

“Sóc una noia jove
i ric i canto quan arriba el bon temps”.
Això cantava la meva dolça pastoreta
quan de sobte
a aquell cant va respondre el meu cor,
com un ocell distant i alegre:
“Jo també sóc jove,
i somric i canto a la gentil i bella
primavera d'Amor
que floreix en els teus bells ulls”. I ella:
“Fuig si ets savi –va dir–, la passió
que hi ha en aquests raigs de primavera
no seran mai per a tu”.

Che dar piu vi poss'io

(anònim)

*Che dar più vi poss'io?
Caro mio ben, prendete, eccovi il core
pegno della mia fede e del mio amore.
E se per darli vita a voi l'invio,
no'l lasciate morire;
nudrite'l di dolcissimo gioire,
che vostr'il fece amor, natura mio.
Non vedete, mia vita,
che l'immagine vostr'è in lui scolpita?*

Què més puc donar-vos?
Estimada meva, preneu-lo, heus aquí el meu cor,
penyora de la meva fe i del meu amor.
I si us l'envio per donar-li vida,
no deixeu que mori;
alimenteu-lo amb dolç goig,
que l'amor el va fer vostre, com la natura el va fer
meu.
No veieu, vida meva,
que la vostra imatge està gravada en ell?

Dolci miei sospiri

(Gabriello Chiabrera, 1552-1638)

*Dolci miei sospiri
dolci miei martiri
dolce mio desio
e voi dolci canti
e voi dolci pianti
rimanete a Dio.*

*A la ria partita
vento e mare invita
o volubil hore
ma non più querele
duro Amor crudele
Ama il mio dolore.*

*Hora miei sospiri
hora miei martiri
e tu mio desio
e voi dolci canti
e voi dolci pianti
rimanete a Dio.*

*Se mia fiamma ardente
Ne la nobil mente
Non ricopre oblio,
Fortunato a pieno
Quel che già nel seno
Io nudrir desio.*

Ah, dolente partita!

(Giovanni Battista Guarini, 1538-1612)

*Ah, dolente partita!
ah, fin de la mia vita!
da te parto e non moro?
E pur i provo
la pena de la morte
e sento nel partire
un vivace morire,
che da vita al dolore
per far che moia immortalmente il core.*

Non più guerra, pietate

(Giovanni Battista Guarini, 1538-1612)

*Non più guerra, pietate,
pietate, occhi miei belli,
occhi miei trionfanti! A che v'armate
contr'un cor ch'è già preso, e vi si rende?
Ancidete i rubelli,*

Els meus suaus sospirs,
els meus dolços martiris,
el meu dolç desig,
i vosaltres, dolces cançons,
i vosaltres, dolces llàgrimes,
resteu amb Déu!

El vent i el mar conviden
a la cruel separació,
oh temps passatger!
No més queixes,
fort, cruel amor,
estima el meu dolor.

Ara els meus sospirs,
ara els meus martiris,
i tu, el meu desig,
i vosaltres, dolces cançons,
i vosaltres, dolces llàgrimes,
resteu amb Déu!

Si la meva flama ardent,
de la noble ment
no el recobreix l'oblit,
sigui plenament afortunat
allò que ja en el pit
desitjo nodrir.

Ah, dolorosa separació!
Ah, final de la meva vida!
Marxo i no moro?
I no obstant això,
sento el dolor de la mort,
sento en la partida
una agonia mortal,
que dona vida al dolor
per fer que immortalment mori el cor.

No més guerra, pietat,
tingueu pietat, bells ulls meus,
els meus ulls triomfants! Per què aneu armats
contra un cor ja captiu, que es rendeix a vós?
Mateu els rebels,

*ancidete chi s'arm'e si difende,
non chi, vinto, v'adora.
Volete voi ch'io mora?
Morrò pur vostro, e del morir l'affanno
sentirò sí, ma sarà vostr'il danno.*

Damigella tutta bella

(Gabriello Chiabrera, 1552-1638)

*Damigella
tutta bella
versa versa quel bel vino,
fa che cada
la rugiada
distillata di rubino.*

*Ho nel seno
rio veneno
che vi sparse Amor profondo
ma gittarlo
e lasciarlo
vo' sommerso in questo fondo.*

*Damigella
tutta bella
di quel vin tu non mi satii
fa che cada
la rugiada
distillata da topatii.*

*Nova fiamma
più m'infiamma
arde il cor foco novello
se mia vita
non s'aita
ah ch'io vengo un Mongibello!*

*Ma più fresca
ogn' hor cresca
dentro me sì fatta arsura
consumarmi
e disfarmi
per tal modo ho per ventura.*

Si ch'io vorrei morire

(Maurizio Moro, 15??-16??)

*Sì, ch'io vorrei morire
ora ch'io bacio, Amore,
la bella bocca del mio amato core.
Ahi, cara e dolce lingua,
datemi tanto umore
che di dolcezz' in questo sen m'estingua.*

mateu els que prenen les armes i es defensen,
però no aquell que, vençut, us adora.
Voleu que mori?
Moriré per vós, i sentiré l'angoixa de la mort,
sí, però el dany serà vostre.

Damisel·la
bella
aboca aquest bon vi,
fes que caigui
la rosada
destil·lada de robí.

Tinc al pit
un cruel verí
que hi escampa un amor profund
però llençar-lo
i desfer-me'n
m'hi ofega més al fons.

Damisel·la
bella
d'aquest vi no m'has saciat
fes que caigui
la rosada
destil·lada de topazis.

Una nova flama
m'encén més,
un nou foc crema el meu cor,
si la meva vida
no és rescatada,
esdevindrà un volcà!

Però que a tothora
creixi més fresc
aquest fatal ardor,
que consumir-me
i desfer-me d'aquesta manera
serà per a mi un plaer.

Sí, és així com voldria morir,
mentre beso, Amor,
la bella boca del meu cor estimat.
Ai, cara i dolça llengua,
dóna'm tant humor
que pugui morir de dolçor en aquesta sina.

*Ahi, vita mia, a questo bianco seno,
deh, stringetemi fin ch'io venga meno.
Ahi bocca, ahi baci, ahi lingua, torn' a dire:
«Sì, ch'io vorrei morire».*

Ecco mormorar l'onde

(Torcuato Tasso, 1544-1595)

*Ecco mormorar l'onde,
E tremolar le fronde
A l'aura mattutina, e gli arboscelli,
E sovra i verdi rami i vaghi augelli
Cantar soavemente,
E rider l'Oriente;
Ecco già l'alba appare,
E si specchia nel mare,
E rasserena il cielo,
E imperla il dolce gelo,
E gli alti monti indora:
O bella e vaga Aurora,
L'aura è tua messaggera, e tu de l'aura
Ch'ogni arso cor ristaura.*

Questi vaghi concenti

(Giovanni Battista Guarini, 1538-1612)

*Questi vaghi concenti
che l'augellett'intorno
vanno temprando a l'apparir del giorno
sono, cred'io, d'amor desiri ardenti;
sono pene e tormenti;
e pur fanno le selv'e'l ciel gioire
al lor dolce languire.
Deh! se potessi anch'io
così dolce dolermi
per questi poggi solitari e ermi,
che quell'a cui piacer sola desio
gradiss'il pianger mio,
io bramerei sol per piacer a lei
eterni i pianti miei.*

O Rosetta

(Gabriello Chiabrera, 1552-1638)

*Oh rosetta che rosetta
tra'l bel verde di tue frondi
vergognosa ti nascondi
come pura donzelletta
che sposata ancor non è.*

Ai de mi, vida meva, contra aquesta blanca sina,
ai, estreny-me fins al desmai.
Ai boca, ai bes, ai llengua, sí, ho torno a dir:
“Sí, és així com voldria morir”.

Heus aquí les ones mormolant,
i el fullam tremolant
en la brisa del matí, i els arbres,
i sobre les verdes branques bonics ocells
cantant suaument,
i l'Orient rient.
Heus aquí que l'alba apareix
i es reflecteix en el mar,
i asserena el cel,
i omple de perles el dolç gel,
i daura les altes muntanyes.
Oh bella i bonica aurora,
l'aura és la teva missatgera, i tu de l'aura
que restaura tot cor consumit.

Aquests harmonies plaents
que al meu voltant els ocellets
temperen a l'alba,
són, crec, anhels ardents d'amor,
són penes i turments:
no obstant això, el bosc i el cel es delecten
del seu dolç llanguiment.
Ah! si pogués també
plorar dolçament
per aquests turons solitaris i erms,
de tal manera que aquella a qui només desitjo
plaer,
li agradés el meu plor,
anhelaria, només per al seu delit,
que els meus plors fossin eterns.

Oh, petita rosa tota rosa,
en la bella verdor de les teves fulles,
tímida t'ocultes
com una donzella pura
que encara no és casada.

*Se dal bel cespo natio
ti torrò non te ne caglia
ma con te tanto mi vaglia
che ne lodi il pensier mio
se servigio ha sua mercè.*

*Caro pregio il tuo colore
tra le man sia di colei
che governa i pensier miei
che mi mira il petto e'I core
ma non mira la mia fè'.*

Ardo, avvampo (anònim)

*Ardo, avvampo, mi struggo! Accorrete
amici, vicini, all'infiammato loco!
Al ladro, al ladro! Al tradimento! Al foco!
Scale, accette, martelli, acqua prendete!*

*E voi torri sacrate anco tacete?
Su, su, bronzi, ch'io dal gridar son roco,
Dite il periglio altrui non lieve o poco,
E degl'incendi miei pietà chiedete!*

*Son due belli occhi il ladro, e seco amore
l'incendiario che l'inique faci
dentro la rocca m'avventò del core!*

*“Ecco i rimedi omai vani e fallaci”,
Mi dice ogn'un per si beato ardore:
lascia che'l cor s'incenerisca, e taci.”*

Dolcissimo usignolo (Giovanni Battista Guarini, 1538-1612)

*Dolcissimo usignolo,
tu chiami la tua cara compagnia
cantando: “vieni, vieni, anima mia.”
A me canto non vale,
e non ho come tu da volar ale.
O felice augelletto,
come nel tuo diletto
ti ricompensa ben l'alma natura:
se ti negò saper, ti diè ventura.*

Si de la bella branca on vas néixer
et vaig tallar, no pateixis,
el meu deure és lloar-te
el meu pensament ha d'elogiar-te
i estar al servei de la teva bellesa.

El teu color és una cosa valuosa
en mans de la persona
que governa els meus pensaments,
que mira el pit i el cor,
però que no mira la meva fe.

Em cremo, em consumeixo; veniu
amics, veïns, al lloc en flames.
Al lladre! Traïció! Foc!
Porteu escales, destrals, martells, aigua!

I vosaltres torres sagrades, seguiu callades?
Que sonin les campanes, que ja estic ronc de tant
cridar;
parleu a tothom sobre el perill, que no és poc ni
petit,
i demaneu pietat pels meus incendis.

Dos bells ulls té el lladre; i en ells l'amor,
l'incendiari que les iniquès torxes
va llançar a la fortalesa del meu cor.

Heus ací els remeis ara ja vans i fal·laços,
tothom em diu que per un tan beneït amor:
deixa que el teu cor es consumeixi, i calla!

Rossinyol dolç,
crides la teva estimada companyia
cantant: “Vine, vine, ànima meva”.
A mi el cant no em val;
i no tinc com tu ales per volar.
O ocelllet feliç,
com en la teva felicitat
t'ha recompensat la natura:
si et negà intel·ligència, t'ha donat felicitat.

Fugge il verno dei dolori

(anònim)

*Fugge il verno dei dolori
Primauera de gl'amori
Se ne torna tut'adorna
Di fioretti lascivetti
Ma non torni tu già mai
Filli ingrata, dispietata
A dar fine a li miei guai.*

*Senti Zeffiro che spira
Vedi Amor che l'arc tira
E c'invita a dolce vita,
Vita quieta, vita lieta,
E tù sorda, e cieca ahi lasso
Neghitosa disdegnosa
Ti starai qual duro sasso.*

*Senti piange Tortorella
quasi afflitta vedovella
Che no trova che le giova
Il suo errante caro amante
E tu viver sempre vuoi
Sola in noie da le gioie
Nascondendo i sensi tuoi.*

Hor ch'el ciel e la terra

(Francesco Petrarca, 1304-1374)

*Hor che'l ciel e la terra e'l vento tace
e le fere e gli augelli il sonno affrena,
notte il carro stellato in giro mena
e nel suo letto il mar senz'onda giace,
veglio, penso, ardo, piango e chi mi sface
sempre m'è innanzi per mia dolce pena.
Guerra è il mio stato, d'ira e di duol piena,
e sol di lei pensando ho qualche pace.*

Così sol d'una chiara fonte viva

(Francesco Petrarca, 1304-1374)

*Così sol d'una chiara fonte viva
Move il dolce e l'amaro ond'io mi pasco.
Una man sola mi risana e punge
E perchè il mio morir non giunga a riva,
Mille volte il dì moro e mille nasco,
Tanto dalla salute mia son lunge.*

Fuig l'hivern dels dolors
la primavera de l'amor
retorna tota adornada
de floretes lascives.
Però tu no tornes mai
Fillis ingrata, dispietada
a posar fi als meus mals.

Escolta Zèfir com sospira,
mira com Amor amb l'arc tira,
i ens convida a una dolça vida
a una vida tranquil·la, a una vida alegre,
però tu estàs cega i sorda, ai las!
Neguitosa i desdenyosa
restaràs com roca dura.

Escolta com plora Tortorella
com una vídua afligida,
que no troba la seva felicitat
el seu errant i estimat amant
i vols viure per sempre
sola, avorrida de les alegries,
ocultant els seus sentiments.

Ara que cel, terra i vent callen,
i no se senten ni feres ni aus,
i la nit en el seu carro va serena,
i en el seu jaç es troba el mar sense ones,
vetllo, penso i cremo, i la que em desmaia
m'és present per ma dolça pena.
El meu estat és de guerra, ple d'ira i de pena,
i només pensant en ella trobo pau.

D'una clara font com aquesta, flueixen alhora
la dolçor i l'amargor que m'alimenten.
Una sola mà que em fa mal i que em guareix
i, com el meu martiri no troba respòs,
mil vegades al dia moro i mil neixo,
tan lluny estic de la meva salvació.

Giovinetta ritrosetta

(Ansaldo Cebà, 1565-1622)

*Giovinetta ritrosetta
che'l mi' amor ti prendi a gioco
mira mira
come spira
ne miei versi il tuo bel fuoco.*

*Ma che chiamo?
Ma che bramo?
Cieco, cieco e non m'avveggiò,
Che'l mio stile
Si gentile
Pur nel nome tuo vagheggio.*

*Dunque amore
del tuo core
Levi almen tanta durezza
Poi che 'l vanto
Del mio canto
Pur nel' nome tuo s'apprezza.*

Vago augelletto che cantando vai

(Francesco Petrarca, 1304-1374)

*Vago augelletto che cantando vai
Over piangendo il tuo tempo passato
Vedendoti la notte e'l verno a lato
E'l dì dopo le spalle e i mesi gai.*

*Si come i tuoi gravosi affani sai
Così sapessi, il mio simile stato,
Veresti in grembo a questo sconcolato
A partir seco i dolorosi guai.*

Vago Augelletto ...

Joveneta desdenyosa,
que et prens el meu amor com un joc,
mira, mira,
com respira
en els meus versos el teu bell foc.

A qui crido?
Què desitjo?
Cec, cec i no m'adono
que el meu estil,
tan gentil
anhela el teu nom.

Per tant, amor
del teu cor,
lleva tanta duresa
ja que l'orgull
del meu cant
només en el nom teu troba valor.

Bell ocellet que cantant vas
o potser plorant el teu temps passat,
veient la nit i l'hivern caure sobre teu,
i deixes enrere els dies i els mesos alegres.

Si, com coneixes els teus tristos afanys,
així sabessis el meu semblant estat,
vindries a visitar aquest cor desconsolat
per compartir amb ell els dolors.

Bell ocellet ...

Biografies

Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana

El Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana és un dels cors professionals més prestigiosos de l'Estat espanyol. Va ser creat per l'Orfeó Català l'any 1990 amb la missió de difondre la música coral universal, promoure la recuperació del patrimoni musical català i fomentar la nova creació. Jordi Casas i Bayer en fou el director durant els primers 21 anys. Des del setembre de 2011, Josep Vila i Casañas n'és el director titular.

La seva versatilitat artística ha estat sempre un dels valors més aplaudits. El seu repertori inclou autors de moltes èpoques, des del Renaixement fins al segle XXI, i abasta formats com la música *a cappella* i les obres corals-orquestrals i operístiques, essent l'estrena d'obres de compositors actuals una de les seves prioritats. Les seves versions li van valer el Premi Nacional de Música de la Generalitat de Catalunya i el portaren, ben aviat, a col·laborar amb prestigioses orquestres nacionals i internacionals. La qualitat de cadascun dels components, als quals s'exigeix un alt nivell vocal i artístic, aporta al grup un potencial que li ha permès de travessar fronteres i esdevenir un referent internacional.

Ha estat dirigit per grans mestres, com R. Alessandrini, R. Jacobs, J. López Cobos, M. Minkowski, K. Nagano, J. Pons, S. Rattle, J. C. Spinosi i G. Dudamel.

Des de l'any 2010, la formació és membre de The European Network for Professional Chamber Choirs (TENSO). Ha enregistrat per a diversos segells discogràfics, ràdios i televisions.

Aquesta temporada, el Cor de Cambra ha debutat amb l'Orfeó Català al Royal Festival Hall de Londres, actuant al costat de la London Philharmonic Orchestra i el London Philharmonic Choir, sota la direcció de Tomáš Netopil, per interpretar la *Missa glagolítica* de Leoš Janáček.

Musi(aperta

Musi(aperta és un projecte que neix al voltant d'un trio de cordes format per Corrado Bolsi al violí, Gisella Curtolo a la viola i Ángel Luis Quintana al violoncel. Tots tres han estat primers faristols solistes d'alguna de les més prestigioses orquestres europees, com l'Orquestra Mozart de Claudio Abbado, Teatro La Fenice de Venècia, Orquesta Nacional de España, Santa Cecilia de Roma, Beethoven Akademie d'Anvers, West Deutsche Rundfunk de Colònia, Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, Orquesta Ciudad de Granada o la Vlaamse Opera de Gant.

La seva activitat, tant com a solistes com en grups de cambra, els ha portat a tocar a les sales més importants del món: Philharmonie de Berlín, Salle Pleyel de París, Musikverein de Viena, Concertgebouw d'Amsterdam, Barbican Center de Londres, Carnegie Hall de Nova York, Teatro Colón de Buenos Aires o Bunka Kaikan de Tòquio. Així mateix, els uneix una intensa activitat com a pedagogs al Conservatori Superior de Música del Liceu, i com a professors en classes magistrals a Espanya, Itàlia, França, Noruega, el Japó, Perú, Canadà o Mèxic.

El seu amor per la música de cambra i la seva dilatada experiència els ha dut a fundar Musi(aperta, *ensemble* amb el qual col·laboraran també altres músics divulgadors i musicòlegs per poder afrontar un repertori que va des del Barroc fins a la música actual, essent així flexibles a formacions de concert molt variades.

En aquest concert es presenten juntament amb Jordi Reguant al clavecí i a l'orgue, Edwin Garcia a la tiorba i Mario Lisarde al contrabaix, músics d'àmplia experiència en el camp de la música antiga.

Jordi Casas i Bayer, director

Cursà els primers estudis musicals a l'Escolania de Montserrat, i posteriorment els continuà a Barcelona, on va estudiar també les carreres de dret i filosofia. Fundà la Coral Càrmina, de la qual va ser director durant més de quinze anys, i dirigí, durant dos cursos, el Cor de la RTVE. Des de setembre del 1988 fins al 1998 va exercir coma director musical de l'Orfeó Català, essent-ne també el director artístic. El setembre de 1990 creà el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, del qual va ser director fins al juliol de 2011.

Així mateix ha estat al capdavant del Coro de la Comunidad de Madrid entre els anys 2000 i 2011. També a Madrid va desenvolupar la seva tasca de director coral al capdavant del Coro del Teatro Real, col·laborador habitual de l'Orquesta Sinfónica de Madrid, entre els anys 2004 i 2008.

Al capdavant d'aquests conjunts ha dirigit i preparat al voltant de tres mil concerts, i ha tingut oportunitat de col·laborar amb els més destacats directors d'orquestra, amb gran varietat de conjunts instrumentals i alhora conrear tota mena de gèneres i estils.

Ha impartit nombrosos cursos de direcció coral, tant a Espanya com a l'estranger, i ha participat com a director en els més prestigiosos festivals d'Europa (Espanya, França, Bèlgica, Suïssa, Gran Bretanya, Alemanya, Hongria, Itàlia, Eslovènia i Àustria), i també a Israel, Mèxic, Cuba, Guatemala, els Estats Units, Argentina, el Brasil, la Xina, el Marroc i el Japó. L'estiu de 1997 va ser el director de l'European Youth Choir de l'Europa Cantat.

Darrerament ha estat director, per segona vegada, del Coro de Radiotelevisión Española des del setembre de 2011 fins a l'agost de 2013. Actualment és artista en residència a l'Orquesta Sinfónica de Castilla y León, pel que fa a la vessant coral, i col·labora assíduament, com a director convidat, amb el Cor de Cambra Femení Scherzo.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEÓ
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACION, CULTURA
Y DEPORTE

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat